

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **I. Z.**, zastoupená JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2025, č. j. 4 Az 7/2025-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2025, č. j. OAM-78/ZA-ZA11-ZA03-R2-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Uzavřel, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a s jeho závěry se ztotožnil. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že městský soud založil značnou část svého rozhodnutí na tvrzené nevěrohodnosti stěžovatelky a jejího azylového příběhu. Uvedla, že žadatelé jsou často v psychicky náročné situaci, mohou mít

jazykové bariéry, nemusí plně chápat právní dopady svých výpovědí nebo se jejich obavy mohou v čase vyvíjet s narůstajícím povědomím o rizicích. Pouhý rozpor mezi počáteční a pozdější výpovědí by neměl automaticky vést k závěru o nevěrohodnosti. Městský soud se dále chybně nezabýval námitkami týkajícími se funkčnosti moldavské policie a orgánů vnitřní kontroly. Zásadní přitom byla potenciální hrozba ze strany státu, byť se jedná o soukromoprávní spor, neboť zapojení státních orgánů (policie, soudy, vězeňství) je s ohledem na kriminalizaci dluhu vysoce pravděpodobné. Pokud je v zemi původu nesplacení dluhu kvalifikováno jako trestný čin podvodu, stává se státní aparát, který tento trestný čin stíhá, potenciálním pronásledovatelem. Odmítnutí jejich tvrzení s odkazem na absenci předchozích problémů a absenci explicitně vyjádřených obav během pohovoru považovala za ukázkou formalistického a selektivního přístupu, který pomíjí podstatu azylového řízení. Městský soud byl povinen zhodnotit, zda je moldavský stát schopen a ochoten poskytnout efektivní ochranu před takovýmto rizikem, což neučinil dostatečně. Stěžovatelka též namítala, že podkladem pro posouzení podané žádosti nemůže být poklad jehož autorem je sám žalovaný, neboť takový dokument není neutrálním podkladem. Městský soud měl podle stěžovatelky rozhodnutí žalovaného zrušit, aby musel žalovaný následně posoudit, zda jsou splněny podmínky po udělení humanitárního azylu. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu, neboť měl za to, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy. Plně přitom odkázal na své vyjádření k žalobě a na obsah napadeného rozhodnutí.

V.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[7] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997,

pokračování

sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Rozsudek městského soudu požadavkům přezkoumatelnosti dostál. Městský soud adekvátně posoudil situaci stěžovatelky a vypořádal všechny její žalobní námitky. V napadeném rozsudku vysvětlil, proč byl ve světle azylového příběhu stěžovatelky dostatečně zjištěn skutkový stav stran situace v Moldavsku, přičemž stěžovatelka nevyužila dostupné prostředky ochrany v domovské zemi (body 30 až 35). Zhodnotil odůvodnění neudělení humanitárního azylu (body 25 až 27) a vyjádřil se i k žalobní námitce týkající se nepřipustnosti podkladu rozhodnutí, jímž měla být Informace OAMP ze dne 18. 11. 2024. Napadený rozsudek je přezkoumatelný

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že městský soud nesprávně uzavřel, že její azylový příběh je nevěrohodný. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že městský soud nikde v odůvodnění svého rozsudku vlastní azylový příběh stěžovatelky nezpochybňoval. Pouze ve světle jejích tvrzení a podkladů o situaci v zemi původu vysvětlil, že stěžovatelka nevyužila ochrany státních orgánů v Moldavsku, ač jí byla dostupná. Nejvyšší správní soud se s uvedenými východisky ztotožňuje. Je nutné upozornit také na to, že pouhá subjektivní nedůvěra ke státním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2025, č. j. 2 Azs 104/2025-44, bod 12; či usnesení ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Podle Nejvyššího správního soudu, pokud jde o tvrzení stěžovatelky týkající se hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob, situaci v Moldavsku a nevyužití ochrany ze strany státních orgánů, je posouzení této otázky městským soudem v souladu se závěry kasačního soudu ve věcech jiných stěžovatelů z Moldavska, jejichž azylový příběh byl podobný. K tomu lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2024, č. j. 4 Azs 344/2023-41, bod 19, ze dne 27. 5. 2025, č. j. 6 Azs 38/2025-32, bod 10, ze dne 24. 7. 2025, č. j. 22 Azs 47/2025-30, bod 9, nebo podrobně usnesení ze dne 5. 8. 2025, č. j. 7 Azs 77/2025-30, body 19-22. Obecně pak lze k možnosti ochrany ze strany veřejné moci v zemi původu odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, nebo ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani v žalobě poprvé uvedené tvrzení o kriminalizaci nevrácených půjček. Jedná se o obecné a ničím nepodložené tvrzení. Nic podobného nevyplývá ani ze shromážděných zpráv o zemi původu, které hodnotí obecnou situaci z hlediska ochrany lidských práv včetně trestněprávní oblasti, ke kterým stěžovatelka v řízení žádné námitky neuplatnila.

[9] Ze zpráv o zemi původu navíc vyplývá, že se stav právního státu v zemi zlepšuje. Stěžovatelčino tvrzení, podle kterého je při hodnocení důkazů nutné vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, tak hraje spíš v její neprospěch. Bylo na stěžovatelce, aby věrohodně doložila, že je skutečně pronásledována. Nemůže se zaštiťovat pouze tím, že by mělo být v pochybnostech rozhodnuto v její prospěch (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89; ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83; nebo ze dne 26. 11. 2009, č. j. 4 Azs 42/2009-136). Ekonomické důvody přitom nejsou relevantní důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54; nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60; či usnesení ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Azs 58/2021-36).

[10] K námitce směřující do nepřípustnosti využití Informace OAMP ze dne 18. 11. 2024, neboť byla zpracována přímo žalovaným, Nejvyšší správní soud uvádí, že obecně platí, že správní orgán si při posuzování žádosti musí obstarat klíčové informace o zemi původu žadatele, které jsou: (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) dohledatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71; ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81; dále usnesení ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 501/2020-31; či ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 Azs 400/2020-33). Informace OAMP ze dne 18. 11. 2024, *Základní přehled o zemi*, se týká obecných podmínek v zemi (politické zřízení, aktuální politická situace, ratifikace mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, obecná situace z hlediska ochrany lidských práv, vojenské konflikty, a další). V uvedené informaci je uveden seznam zdrojů, z nichž žalovaný při jejím zpracování vycházel a z nichž je zřejmé, že se jedná o zdroje objektivní, důvěryhodné, nezávislé a veřejně dostupné, jako jsou např. materiály Agentury EU pro azyl (EUAA) a Evropské komise, Ministerstva zahraničních věcí USA, renomovaných lidskoprávních organizací (Freedom House, Amnesty International), a další zdroje. Nelze tak mít pochyby o relevanci, vyváženosti a objektivitě použitých informací. Nadto se nejednalo o jediný podklad zabývající se situací v zemi původu, ze kterého žalovaný vycházel.

[11] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. k tomu např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013-16). Stěžovatelce rovněž nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Neuvedla dostatečně konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by v případě návratu čelila reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, § 128 - 133; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88; viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, že „poskytnutí azylu“ je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu, stejně jako ekonomické důvody nemohou být podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016-26 a ze dne 22. 9. 2023, č. j. 8 Azs 144/2023-28).

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky, jakož ani existenci pochybení krajského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2025

David Hipšr
předseda senátu